

TÝPKO

15.4.2009

266

Úvodníček

Jeden varobyl jaro nedělá? Ale celá tůrka čiperných varobylů je nezpochybnitelným příslibem příchodu jara. To vám každý vzdělaný breberkolog potvrdí. A právě takovou tůrkou jsme na tébezetce potkali. Jaro s sebou, jak jistě víte, přináší výlety ven, spaní v lese pod pařeništěm a hned na nočním pochodu také ubytování pod převisem. Takže všichni oklepeme teplejší spacák od prachu ze skříně, abychom si ho na nočňáku mohli obalit pískem a jehličím.

Morče

Dvanáctý ročník TBZky

Tak jsme se zase jednou sešli na hlaváku. Chvíli nám to sice trvalo, ale mohli jsme se mezitím aspoň kochat růžovým oblečením za výlohou. Dokonce jsme se všichni vešli do vlaku směrem na Salzburg, i když místa v uličce bylo pomálu. S přestupem v Benešově jsme se dostali až do Postupic a zkonzultovali s mapou směr, kterým se máme vydat ke škole. Když jsme dorazili, dostalo se nám uvítání, klíčů a pozvání na divadlo v tělocvičně. My jsme se ale radši šli ubytovat do třídy. Vybalili jsme si věci, prohlídli jsme si lidské rasy i tasemnice a šlo se jíst.

Vrátili jsme se do třídy najedení dosyta (bylo hodně baget navíc), v dobré náladě a tudíž jsme začali hrát hry. Rozdělili jsme se do dvojic a začala besipková štafeta spočívající v předávání besipek na špejílích, které jsme měli v puse. Pak jsme si předávali kancelářské svorky pomocí kolíčků na prádlo a následně jsme se vydali stavět věže z neoslintaných špejlí. Mělo to jediný háček – ve dvojici jsme dohromady směli používat jen dvě ruce a tu druhou nám Helmut pořádně přivázal k tělu. Takže jsme oslinali aspoň provázky zavazováním uzelů. A už se šlo umýt a spát.

V sobotu jsme se posilnili snídaní a vyrazili ke startu závodu. Po chvíli chůze jsme zjistili, že nám chybí lékárna, a tak jsme vyslali Gimliho, aby to napravil. Pak jsme šli kolem rybníku, přes potok, kolem lomu, až k ceduli o zákazu používání radiovysílačů, kde nás za chvíliku došel

Gimli. A kde jsme si poprvé rozdali

Černého Petra, který mezi námi koloval až do odjezdu.

Znovu jsme vyrazili na cestu, za sebou jsme nechali strom doslova obalený banány, až jsme spatřili krásnou lavičku na začátku Vrbětína, která posloužila coby start. Vyslali jsme vedoucí napřed, aby připravili trasu, a mezitím jsme si podepsali karty a napsali číslo na Morče, pro případ úplného ztracení. A první vyběhl Eda. Za půl hodiny jsme už byli všichni pryč a bojovali s luštěním morseovky, stavěním pařeniště, azimuty, uzlařem, rozděláváním ohně a se záladnými otázkami. V cíli jsme se vydýchali a začali shánět po jídle. Už jsme se lekli, že nám chybí paštika, ale nakonec se našla. Počkali jsme tedy na ostatní, najedli se a vyrazili společně k hrobce Čeňka Daňka, otce českého průmyslu. Cestou jsme obdivovali koně v prázdné ohradě a stavěli značky.

Doma jsme si dali k večeři jakýsi guláš, místo slibované čočky, což nás samozřejmě potěšilo. A taky samozřejmě čokoládu, kterou někteří dostali při vyhlášení výsledků TBZ.

Nazítří jsme snídali (ta dobrá část) a uklízeli (ta špatná), ale pak jsme šli na zahradu hrát hry a už to bylo jenom dobrý. Nejdřív na lišku a zajíce a pak na schovávanou. Nakonec přišel čas přemístit se s hraním her na nádraží, a tak jsme naposledy rozdali Černého Petra, ruce do kapes a jde se.

Při čekání na vlak jsme se trochu zabíjeli vzájemnými pohledy, rozmotávali ruce a konečně odhalili Černého Petra. A pak už jen přijel vlak a jelo se zpátky do Prahy, protentokrát na sedadlech.

Lída

Co se děje na kolejích

Ahoj kamarádi! Zima má už snad na mále a další boj se sněhem nebude třeba. Dneska se podíváme na věc, kterou našukla Áža v jednom ze svých Všudybudů – ŽZO VUZ Cerhenice. Tedy železniční

zkušební okruh výzkumného ústavu železničního nedaleko obce Cerhenice u Kolína.

Okruhy jsou skutečně dva – malý a velký. Velký okruh měří 13,276 km a malý 3,951 km. Maximální traťová rychlosť na velkém okruhu je 210 km/h a pro rychlodrážní vozejčky, jako třeba TGV či Pendolino mohou až 230 km/h. Vnitřní okruh dovoluje rychlosti 80-120 km/h. Ve světovém měřítku to není mnoho, ale u nás v Polabí se

netrhají rychlostní rekordy. Měří se zde leccos jiného. Např. vytrvalostní jízdy s kontrolou opotřebovávání a chování součátek, zkouší se kolik umí mašinky utáhnout, jak rychle dokážou zrychlit, jak rychle zabrzdit (koleje si třeba patlají

mýdlovou vodou a zkouší se protiskluzová ochrana), dále různá elektrická měření nebo i na pokusních vozidlech jen jednotlivé části. Třeba nový typ podvozků, spřáhel, brzd, protihlukové izolace vagónků.

Pokud se schvaluje nový typ vozidla provádí se zde přes 300 dílčích měření a každé se taky nepovede na první pokus. Upravená napájecí stanice umožňuje napájet okruh třemi druhy napětí, aby se mohla zkoušet i (nebo spíš především) vozidla pro cizí země. Vnější-velký okruh je spíš pro rychlostní zkoušky, vnitřní pak pro brzdové zkoušky a různá měření za klidu vozidla. K okruhu patří i laboratoř, kde se provádí různé deformační testy, nebo tam třeba rozvibrují skříň vozu a pak čekají, za jak dlouho z toho začnou vypadávat šrouby.

Zákazníky pak tvoří většinou zahraniční výrobci. Co se okolních vesnic týče, tak onou uzavřenou uvnitř okruhu nejsou

bezpečnosti není úrovňový železniční přípustný. Co kdyby zkoušený nový typ brzd, nepodal kýzený efekt. Pokud jde o hluk, tak vesnice je od kolejí dost daleko a na hluk si myslím nelze stěžovat. Ostatně 13 kilometrů dlouhé kolečko protihlukové stěny uprostřed Polabí by vypadalo poněkud divně. Stačí ty šaškárny podle normálních tratí, kdy už z vlaku často není vidět. K okruhu je to ve zkratce pro tuto chvíli asi vše. Mejte se mejdlem.

Kroužení zdar.

Ikarus

Český a cizí cizinec

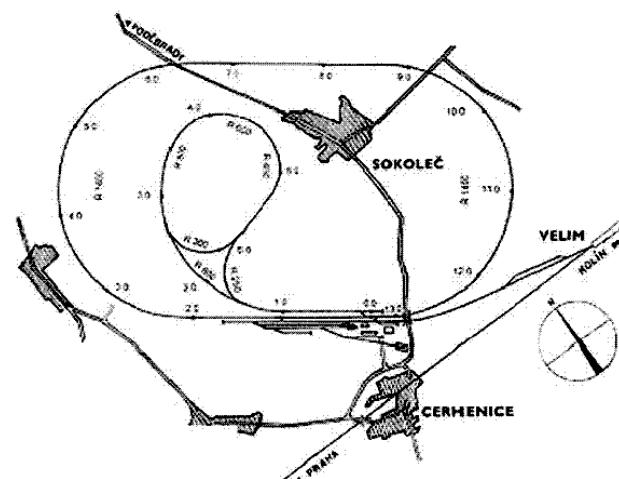
Vítám své pravidelné i nepravidelné čtenáře u písňové rubriky. Minule jsme vyčerpali zásobárnu převratných objevů, a proto se dnes budeme věnovat mravenčí práci výzkumníků. A zaměříme se na píseň Cizinec.

Nejprve trocha historických faktů, jak už se stalo zvykem. Text cizince pochází z dílny kapely Greenhorns, složil ho Jan

Vyčítal. Hudba je, jak už to tak u Greenhornů bývá, americký tradicionál, tedy píseň stará s neznámým autorem. Podařilo se mi objevit původní text, autorem je H. Dorrough a píseň se jmenuje Tall handsome stranger (čiliž něco jako vysoký urostlý cizinec).

Porovnáním textů jsem dospěl k závěru, že Vyčítal je měkoň. Ale o tom později. Zde si ještě řekneme nějaké ty letopočty, které budou v příští písemce. Tak tedy americká verze vyšla v roce 1963, česká

na albu Hromské den Zelenáčů v roce 1973.

Cerhenice, ale Sokolec a vesničané ať chtejí jet kamkoliv, skutečně musí přes kolej, ale vždy přes most. Kvůli

A nyní k textu. Myslím, že je všeobecně pochopitelný, když se vám podaří porozumět všem slovům. Já jsem tedy měl největší problém s tím, co cizinec dělal, když „na každém nároží zatykačkoval“ a spolu s ostatními mi nebyly jasné národností souvislosti - „Na Němci fraza, kterou by sis žil“. Pokud někdo ví, co je fraza, svěřte se bedničce B. Pro nechápavé ještě stručně probereme samotný příběh českého cizince: Desperát přijíždí do města a riskuje, že ho někdo odstřelí, protože je na něj vypsaná skutečně vysoká odměna. Zastaví se v baru, všichni ho poznají, ale nejspíše ze strachu se nikdo neopováží cokoliv udělat. Asi jde o klidné město, kde nemají rádi problémy. Cizinec dopije, zaplatí mexickým dolarem a v tichosti odjíždí. Mimochodem, kdyby zaplatil mexickým dolarem dnes, stál by ho drink asi 300 Kč, takže to nebyl žádný troškař.

Originální verze cizince začíná podobně. Příběh vypravuje pobočník šerifa. Cizinec přijíždí a je to bandita. Přichází do baru, ale tam si nedává drink, ale ptá se po vypravěči příběhu, se kterým má nevyřízené účty. Před nějakou dobou byl totiž cizinec uvězněn. Cizinec však zabil stráž, uprchl a teď se jde pomstít. Dozvídá se, že ten, koho hledá, je stále ve službách šerifa a že je ve městě. S tím je cizinec spokojen a chystá se na souboj, který se odehraje za úsvitu. Pobočník šerifa se s ním nechce utkat, ale ani se mu

nechce utéct. Protože cizinec také neuprchne, dojde k souboji. A ten cizinec prohrává a padá s kulkou v srsti k zemi. Dobro tedy zvítězilo. Avšak ne zadarmo – v poslední sloce vychází najevo, že matka pobočníka asi nebude ráda, až se dozví, že její druhý syn prohrál tento souboj.

Kokeš

Všudybud všežvěd

Bыло небыло, але спіш было, неž небыло. Pohádkový začátek nám otevírá pohádkové pokračování dnešního článku. Na TBZ jsme se totiž podívali do vesničky Postupice, ale nepodívali jsme se na zámek Jemniště, který byl vidět na obzoru. Tak vám o něm něco povím.

Žil by jednou jeden hrabě a ten se jmenoval Trauttmansdorf, a když už byl hrabě, tak si pořídil zámek (kolem roku 1724). Ten zámek byl právě Jemniště, je to barokní zámek i se zahradou a podle pravidel šlechtické reprezentace, jak se na hraběcí zámek sluší a patří. Potom se přes různé sňatky z rozumu i nerozumu dostal zámek a panství do rukou císařského úředníka Rottenhana. Ten si v duchu doby zřídil veřejně prospěšnou i úspěšnou továrnu. Zaměstnal na Jemništi a v Postupicích spoustu lidí v malé továrnice beze strojů (tzv. manufaktuře), která vyráběla textil.

Ve druhé polovině 19. století si zámek už hotový, i s panstvím okolo koupil hrabě Šternberg. Aby se hrabata mohla předvádět, byla pro ně důležitá poloha zámku, musela být taková, aby byl zámek uprostřed krásné zahrady. To bylo vůbec v baroku módní, dělat si kolem

zámků pečlivě udržované zahrady a v nich potom něco jako gárdnpárty. I když bez grilování. Když už jsme u té zahrady, tak dnešní zámecký pán (dneska je už zakázané titulovat ho hrabě), dovolí každému (za pořádnou úplatu, samozřejmě), vystrojit si pohádkovou svatbu na zámku. V rámci svatby si

můžete nechat v zahradě vysadit (na zahradníkem určeném místě) vlastní strom. A prý pak můžete i slavit narozeniny toho stromu – to nevím, jak se dělá, ale můžete to zkoušit. Této úžasně romantické oslavy využil už i pan Mareš se svou paní Marešovou. Leoš Mareš, fakt nekecám. Jsem zvědavá, jak dlouho bude trvat, než jim někdo zasází celou zahradu jen proto, že chce mít strom vedle toho Marešovýho.

Když jsme u pohádek, víte, kde se vám poštěstí vidět pana hrabě přímo na zámku? Právě na Jemništi, od konce 19. století ho vlastní rod Šternberků, kteří tam dodnes žijí. (To jste nečekali, co?) Jiní jejich potomci žijí pochopitelně jinde. Patří jim dodnes i hrad Český Šternberk, který

určitě všichni znáte, jenže tam se prý nedá bydlet. Na Jemništi se asi bydlet dá, jelikož tam se zámeckými pány prý žije ještě bílý páv, černé labutě, klokan, papoušci a kdrovícoještě. Takový normální zámek, řekla bych.

Málem jsem zapomněla na Čendu. Čendu Daňka. (Prý se mu říkalo také

Vincenc Daněk, ale podle mě je Čenda lepší.)

Spoluzakladatel slavného podniku ČKD – ale pozor, neznamená to Čenda-kolben-daněk, „č“ znamená

českomoravská.

Jestli se chcete podívat na ČKD (dělají něco s ocelí, stroji a nebo tak něco), tak stačí nasednout na metro a vyjet. A myslím, že bychom měli založit sdružení pro

přejmenování stanice metra B – Vysočanská na stanici Daňkova. Ať je to hezky pohromadě: Českomoravská, Daňkova, Kolbenova. Ono to s tou ČKD a spoluzakládáním není tak jednoduché: Čeněk umřel 34 let před založením firmy s názvem ČKD. Ta totiž vznikla sloučením 3 firem, z nichž jednu založil původně Daněk a druhou Kolben, třetí asi nějaká paní Českomoravská.

Na fotografiích vidíte zde popsané zámky a hrobky.

AžA

Bodové zpravodajství

Tak je za námi další bodovací období. Nabylo ničím nějak zvlášť zajímavé leda snad, že Pan Dokonalý přesáhl hranici 300 bodů, což už je opravdu co říct. Takže bodlete, bodlete ať tu hranici zdoláte taky co nejdřív.

Helut a Ajdam

P. S. Jestli někdo chcete vidět Pana Dokonalého tak stačí, abychom se sešli já s Ajdamem na klubovně a klidně vám ho ukážeme.

DRUŽINY

1	Myšáci	168
2	Zubři	160
3	Kamzíci	86
4	Lochnesky	61
5	Klokani	59

JEDNOTLIVCI

	Pan Dokonalý	307
1	Eda	(ZU)
2	Sára	(ZU)
3	Lída	(KA)
4	Míša	(MY)
5	Téra	(MY)
6	Kačka	(MY)
7	Kristýna	(ZU)
8	Mája	(MY)
9	Tomáš	(LO)
10	Lukáš	(LO)
11	Jáchym	(ZU)
12	Káča	(KL)
13	Anča	(KL)
14	Damík	(MY)
15	Vašek	(LO)
	Marek	(MY)
16	Honza	(MY)
17	Pavel	(LO)
18	Sebík	(ZU)
19	Honza	(LO)
20	Zuzka	(KL)
21	Kružítko	(KL)
22	Kačka	(LO)
23	Víky	(KL)
24	Terka	(KL)
		36

25	Ondra	(LO)	31
26	Bára	(MY)	18

Sloupek *Ze společnosti*

Letošní TéBéZetka opět nabídla řadu dramatických momentů...

...při kterých se ukázalo, že někdy nestačí jen maximální nasazení...

...ale také schopnost využít veškeré dostupné prostředky!

